

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 23

1. DECEMBER 1933

82. AARGANG

ET SVAR PAA BØN.

Af Ældste *William M. Faulds.*

Jeg er min Fader i Himmelen taknemlig for det Privilegium at leve i de sidste Dage, da Evangeliet er paa Jorden i dets Fylde, og fordi jeg har faaet Del deri. Min Moder gav mig to Ting, der er væsentlige for min Frelse; hun gav mig Livet og Jesu Kristi Evangelium. Man paaskønner ikke rigtigt Moder og de Ting, hun gør, førend hun er borte.

Efter at have boet i den nordlige Del af Skotland, hvor jeg tilbragte mine Drengaar sammen med mine Søsken, besluttede jeg at besøge min Moder, som paa den Tid boede i Glasgow. Moder fortalte mig en Dag, at der var to Præster fra Amerika, der kom til hendes Hjem, og at de holdt Moder to Gange om Ugen, om Søndagen og om Onsdagen.

Jeg var noget af en religiøs Natur, men ved at gaa til forskellige Kirker kunde jeg ikke finde noget, der fuldt ud tilfredsstillede mine religiøse Længsler. Det syntes mig, at Kirkerne var kolde og ikke havde Guds Aand med sig. Jeg sagde til Moder, at jeg virkelig ikke ønskede at have noget at gøre med disse amerikanske Missionærer, som jeg fandt ud af var »Mormoner«, hvad der syntes at være værre end nogensinde for. Jeg sørgede altid for at have en Aftale med mine Kammerater for at undgaa disse Missionærer.

En Onsdag Aften blev jeg hjemme — mere af Nysgerrighed end noget andet — for at finde ud af, hvad de prædikede.

Jeg vil aldrig glemme de Ord, der faldt fra en af Ældsternes Læber, da han forklarede Evangeliets Principper. Det syntes saa enkelt og ligetil, at jeg slugte hvert enkelt Ord, der udgik af hans Mund. Jeg længtes efter, at Sondag skulde komme, saa at jeg kunde høre mere om Evangeliet. Jo mere jeg horte, desto mere ønskede jeg, indtil jeg tilsidst forstod, at »Mormonismen« var sand. Jeg længtes efter den Dag, da jeg kunde blive døbt og paatage mig Kristi Navn.

Min Uddannelse var ringe, og jeg maatte arbejde det bedste, jeg kunde, indtil Forsynet aabnede Vejen for mig til at emigrere til Amerika og der slutte mig til Stammen af de Sidste Dages Hellige. Jeg havde et Ønske i mit Hjerte til at vende tilbage til mit Fødeland til sin Tid og blive Missionær, at jeg kunde have Privilegiet at prædike til mine Landsmænd.

Som Tiden gik, tog jeg aktiv Del i Kirkens Arbejde. Jeg fik Adgang til Herrens Tempel med en, der vilde dele mine Byrder, Bekymringer og min Lykke gennem al Evighed.

Vore lykkelige Dage syntes at skulle vende sig til Skuffelser; for jeg blev meget syg, og Hospitalet blev mit Hjem i et langt Stykke Tid. Jeg led af Tuberkulose. Endskønt jeg søgte de bedste Læger, kunde der ikke gøres noget for mig, og mit Liv syntes snart at skulle have Ende.

Jeg opgav ikke Haabet, for jeg huskede, at Guds Præstedomme var i vor Midte, og Evangeliets Gaver var i Kirken i Dag, akkurat ligesom paa Kristi Tid. Jeg blev salvet af Herrens Tjenere og med min gode Hustrus Hjælp og Tro havde jeg Tro og Tillid til de Bonner, der blev opsendt for mig.

Da alt var blevet gjort, som menneskelig Magt kunde gøre — og det syntes, som om jeg maatte gaa ned i Dødens Skyggedal — opsendte jeg en Bøn til min himmelske Fader: »Fader, giv mig endnu en Lejlighed, at jeg kan leve og gaa ud i Verdens Nationer for at prædike det evige Evangelium; efter det kan du gøre, hvad du ønsker, med mig.«

Som Tiden gik, blev jeg lidt efter lidt bedre og kom tilbage til mit Hjem med en Beslutning om, at jeg vilde blive bedre og nyde Livet. Jeg havde altid Tro paa, at Gud vilde helbrede mig fra den Sygdom, som jeg var et Offer for. Jeg forstod, at for at fuldfore dette, skulde jeg bede, have fuld Tillid til ham og efterleve de Pagter, jeg havde gjort med ham.

Om Tirsdagen var Templet aabnet for Administration af de syge. Jeg gik ned til Templet hver Tirsdag Morgen for at blive salvet af Herrens Tjenere, for at jeg kunde blive trøstet og hjælpe til med at beholde Troen, som jeg havde paa Gud. Før jeg forlod mit Hjem, gik jeg altid ind i Soveværelset og bad ydmygt min himmelske Fader, om jeg maatte faa det saa

meget onskede Helbred og min Styrke tilbage. Jeg vil aldrig glemme en Morgen, at jeg bad til ham som en ung Mand, der argumenterede med sin jordiske Fader om et eller andet. Jeg bad min himmelske Fader om, at jeg maatte blive rask, at mit højeste Ønske i dette Liv var at gaa paa Mission og prædike Evangeliet til dem, der var i Mørke.

Jeg gik ned til Templet hin smukke Morgen, og det blev sagt mig af dem, der salvede mig, at jeg skulde blive rask og gaa ud blandt Verdens Nationer og prædike det evige Evangelium. Jeg folte, medens jeg var i Templet den Morgen, at jeg var i selve Guds Nærværelse. Jeg kan ikke beskrive den Følelse, der kom over mig.

Jeg gik hjem med mit Hjerte fuldt af Haab, at jeg en skønne Dag vilde blive rask, at Gud havde hørt mine Bønner, og at jeg vilde prædike Evangeliet som Missionær. Jeg gik atter ind i mit Soveværelse og takkede Gud for Velsignelsen og Forjættelsen. Hver Aften bad jeg til ham om at fremskynde Dagen, da jeg vilde blive kaldt til at gaa paa Mission, at jeg kunde blive i Stand til at give andre den Glæde, som kommer til den, der adlyder Herrens Bud og Befalinger.

Jeg modtog et Kald fra Kirkens Præsidentskab til at udfore en speciel Mission i Ensign Stav, at prædike Evangeliet til dem, som ikke var af vor Tro, sammen med nogle af mine Kammerater fra Ensign Ward. Efter at have virket i to Aar, blev jeg hæderligt afløst. Jeg tænkte ofte paa, om det var denne Mission, der var blevet lovet mig af Herren, eftersom de Mennesker, jeg arbejdede iblandt, var fra alle Dele af Verden. Men jeg havde ingen Ro paa mig; jeg folte, at der vilde blive et endnu større Kald til Opfyldelsen af Forjættelsen.

Senere modtog jeg et andet Kald fra Kirkens Autoriteter, denne Gang for at arbejde i Kirkens Kontorer ved Kartotekarbejde, hvilken Mission glædede mig meget, og modtog en hæderlig Afløsning, da Arbejdet var fuldendt. Senere blev Søster Faulds og jeg fundet værdige og modtog Lejligheden til at fungere i Herrens Hus i en Tid af to Aar.

Jeg kan nu se, at Herren forberedte mig for den store Mission, som han lovede mig, da jeg blev velsignet i Templet.

I December 1928 modtog jeg Kaldet til at gaa ud iblandt Jordens Nationer for at prædike Evangeliet. Mit Hjerte var fyldt af Lykke, for jeg vidste, at Tiden var kommet for mig at raabe Omvendelse til Menneskenes Born og at bringe Evangeliet til dem, der var i Mørke. Mit højeste Ønske var kommet til sidst. Jeg saa hen til den Tid, da jeg skulde komme til Nordskotland og finde nogle af mine Slægtninge og mine Venner, som jeg plejede at komme sammen med.

Jeg ankom til Southampton den 16. Marts 1929 og blev straks beskikket til at arbejde i Londons Distrikt, hvor jeg erhvervede mig mange Venner. Efter at have arbejdet der i syv Maaneder blev jeg forflyttet til det skotske Distrikt.

Da Missionspræsidenten gav mig Underretning om, at jeg skulde aabne Sommerens Arbejde i Inverness, følte jeg, at mine Bonner atter var blevet besvarede, og længtes efter at se mine Slægtinge og høre, hvad de vilde sige til, at jeg var »Mormon«missionær.

Jeg ankom til Inverness den 20. Juli 1930. Jeg ønskede at besøge den lille Landsby, hvor jeg tilbragte mine Drengaar. Da jeg nærmede mig Landsbyen, som bestod af omtrent tyve Huse, kom der en himmelsk Følelse over mig, og da jeg naaede dertil, bojede jeg mit Hoved i Ærbodighed og opsendte en Bøn til min himmelske Fader for Privilegiet, jeg havde faaet at vende tilbage. Jeg bad ogsaa om, at Indbyggerne vilde annamme Evangeliet.

Jeg lagde Mærke til en Dame, som jeg øjeblikkelig genkendte, og talte til hende, idet jeg præsenterede mig for hende. Hun genkendte Navnet og inviterede mig indenfor, hvor jeg mødte nogle af mine Legekammerater fra Drengaaarene. Efter at vi havde talt sammen i nogen Tid, fortalte jeg dem om min Mission. Da jeg ikke havde megen Tid, tog jeg Afsked med dem, men lovede at vende tilbage igen. Jeg mødte ogsaa mange andre Mennesker, som jeg kendte, da jeg var Dreng, fortalte dem om min Mission og at jeg havde et vidunderligt Budskab for dem.

Jeg nærede Ønske om at finde en Skolekammerat, for at jeg ogsaa kunde bringe ham Evangeliet. Jeg blev kaldt til Birmingham for at overvære et vigtigt Møde, og paa Tilbage-rejsen til Glasgow fik jeg Oplysning af en Missionær, som var blevet forflyttet fra Inverness, at en Mand, der havde samme Navn som min Skolekammerat, søgte efter mig. Det havde sket, at han havde læst Bekendtgørelsen om, at »Mormonerne« var i Inverness, og at en Mr. Faulds, som var vokset op der, var iblandt dem.

Efter at jeg havde sikret mig denne Mands Adresse, besøgte min Kammerat og jeg ham, og til min store Glæde var det min Skolekammerat. Vi talte om Skoledagene et Stykke Tid. Da Lejligheden kom, fortalte jeg ham, at jeg var en Guds Præst, som var kommet til Nordskotland med et Kærlighedens Budskab.

Min Skolekammerats Sind var blevet smittet af afskyelige og lognagtige Historier, som eksisterer i Verden om de Sidste Dages Hellige. Han fortalte om nogle af de Ting, han havde hørt. Jeg forklarede Sandheden for ham, idet jeg fortalte ham

om »Mormonismen«s Frugter. Jeg forklarede derefter Evangeliets Principper for ham paa en Maade, der vilde være let at forstaa, akkurat paa samme Maade, som det var blevet givet mig, da jeg først hørte Sandheden. Han stillede mange Spørgsmaal, som jeg først besvarede. Jeg gav ham en Mormons Bog og anden Litteratur.

Ved mit næste Besøg i min Vens Hjem fortalte han mig, at han ikke kunde sove den første Nat efter mit Besøg, saa dybt var han blevet grebet af Budskabet. Under de faa Timer, som han dosede i, havde han en Drøm, hvori han saa sin Hustru komme op af Vandet med Klæderne vaade.

Min Ven fortalte mig, at det Evangelium, jeg prædikede til ham, syntes smukt og saa enkelt, og han kunde ikke forstaa, hvorfor ikke andre Præster forkyndte det, som jeg gjorde. Skønt han ikke havde hørt de fundamentale Principper for, sagde han, at han vidste, de var sande, for det var de samme, som Kristus lærte, da han var paa Jorden. Han, hans Hustru og Datter overværede vore Gademoder og syntes at sluge alt, hvad der blev sagt af Missionærene.

Jeg mødte en anden Skolekammerat, som boede i Inverness. Han var ogsaa meget interesseret i Evangeliet og overværede altid vore Gademoder og troede de Lærdomme, vi forkyndte, var sande.

Jeg vendte tilbage til den lille Landsby Charleston, hvor jeg var opdraget, gav hver i Landsbyen en Mormons Bog og anden Litteratur og lovede at komme tilbage og forklare dem hvert Spørgsmaal, som kunde rejse sig hos dem angaaende »Mormonerne og Mormonismen«. Jeg fandt ud af, at Præster under mit Fravær havde haft meget travlt med at fortælle Landsbyens Indbyggere al Slags ondt og usande Historier om »Mormon«folket, idet de sagde, at Mormons Bog var vor Bibel, og at Salt Lake City var et Sted, hvor Folk brød Landets Love.

Jeg har glædet mig i mit Arbejde paa det Sted, hvor jeg tilbragte mine Drengaar, og er min himmelske Fader taknemlig for det Privilegium at bringe Evangeliet til det Folk, som jeg elsker. Mit Vidnesbyrd er, at jeg véd, Gud hører og besvarer vore Bønner, hvis kun vi er trofaste mod de Bud og Love, som han har givet os. Jeg véd, at Gud lever, og at Jesus Kristus er hans Son, og at han er Verdens Frelser og Forløser, og at Joseph Smith var den levende Guds Profet.

Derfor gaa, min Son, og du skal blive begunstiget af Herren, fordi du ikke har knurret.

1. Nephi 3: 6.

HERRENS KOMME.

Af Ældste *James E. Talmage*.

Vi tror at Kristus personlig vil regere paa Jorden o. s. v. (10. Trosartikel).

»I galilæiske Mænd, hvorfor staa I og se op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme igen paa samme Maade, som I have set ham fare til Himmelen.« (Ap. Gern. 1: 11). Saaledes talte de hvidklædte Engle til Apostlene, da den opstandne Kristus for op til Himmelen fra deres Midte paa Oliebjerget. Udtalelsen er bestemt, utvetydig, let at forstaa. Jesus Kristus vil vende tilbage til Jorden »paa samme Maade«, som han gik bort, derfor som et materielt Væsen, en levende Person, der er i Besiddelse af et folbart udodeligt Legeme af Kød og Ben.

Virkeligheden af Herrens Komme stadfæstes ved hellige Profeters Ytringer baade før og efter hans korte Gerning i Kød og af hans egen utvetydige Erklæring. Læg Mærke til følgende:

»Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale enhver efter hans Gerning.« (Matt. 16: 27).

»Thi den, som skammer sig ved mig og mine Ord, ved ham skal Menneskesønnen skamme sig, naar han kommer i sin og Faderens og de hellige Engles Herlighed.« (Lukas 9: 26).

Mesteren havde instrueret Apostlene saa effektivt om sin Dod og senere Tilbageveiden til Jorden i Magt og Herlighed, at de ivrigt søgte Oplysninger med Hensyn til Tiden og Tegnene for hans Komme. (Se Matt. 24). Skont de ikke fuldt ud fattede Betydningen af hans Svar, fortalte han dem, at mange store og vigtige Begivenheder vilde finde Sted mellem hans Bortgang og Tilbagekomst; men med Hensyn til Visheden af hans Komme som Dommer, Herre og Konge gav Jesus dem ingen Undskyldning for at nære Tvivl i deres Sind. Under hele den apostolske Periode blev Herrens Komme prædikeret med Vægt af inspirerede og overbevisende Vidnesbyrd.

Mormons Bogs Profetier angaaende den store Begivenhed er ikke mindre udførlige. Den opstandne Kristus prædikede Frelsens Evangelium til Nephiterne. »Og han forklarede alle Ting lige fra Begyndelsen indtil den Tid, da han skulde komme i sin Herlighed.« (Mormons Bog, 3. Nephi 26: 3).

Spørgsmaal af overordentlig stor Betydning for hver af os er: (1) Hvornaar vil Kristus komme? (2) Hvad vil Formaålet med og de herskende Tilstande ved hans Komme være?

Tiden for Herrens Komme er aldrig blevet aabenbaret for

Mennesket, og det vil heller ikke blive det. For sin Opstandelse vidste Jesus det ikke selv, som hans Ord vidner om: »Men om den Dag og Time véd ingen end ikke Englene i Himmelen, heller ikke Sønnen, men alene Faderen.« (Markus 13: 32).

I denne Tid og Slægt har Faderen erklæret: »De gjorde mod Menneskenes Son, saasom de lystede, men han har faaet Magten ved Guds Herligheds højre Haand og regerer nu i Himmelen og vil regere, indtil han nedstiger til Jorden for at lægge alle Fjender under sine Fodder, hvilken Tid er nær for Haanden. Jeg, din Herre, har talet det, men Timen og Dagen véd intet Menneske, ej heller Englene i Himmelen, ej heller skulde de vide det, førend han kommer.« (Pagtens Bog 49: 6—7).

I Lyset af saadanne Stadfæstelser fra Skriften maa vi forlade — som tomt Gætteværk — alle paastaaede Bestemmelser med Hensyn til den nojagtige Tid for Herrens Komme. Ikke destomindre er de specielle Tegn og Tilstande, hvoraf Begivenhedens umiddelbare Nærhed fremgaar, tydelige, og fra disse véd vi, at Herrens store Dag er meget nær. Saa nær er Enden, at den mellemliggende Periode kaldes »i Dag«; og i Morgen vil Menneskeheden fryde sig eller skælve ved Herrens Nærværelse. (Se Pagtens Bog 64: 23—25).

Kristi Komme vil blive ledsaget af Magt og stor Herlighed. Medens det i Pludselighed og Uventethed for den uagttagende kan sammenlignes med en Tyvs Komme om Natten, vil det for hele Verden være en Manifestation paa uovertruffen Herlighed: »Thi ligesom Lynet udgaar fra Østen og lyser indtil Vesten, saaledes skal Menneskesonnens Tilkomme være.« (Matt. 24: 27).

Med Herrens Komme vil en almindelig Opstandelse af de retfærdige døde finde Sted, og mange af dem i Kodet vil blive forandret fra en dødelig til en udødelig Tilstand uden at have gennemgaaet Gravens Sovn. (Se 1. Thess. 4: 14—17).

»Og Herrens Ansigt skal afsløres, og de Hellige, der er paa Jorden, skulle blive levendegjorte og henrykkes til at møde ham. Og de, der have sovet i deres Grave, skulle komme frem og optages for at møde ham midt i Himmels Pille; thi deres Grave skulle oplades.« (Pagtens Bog 88: 95—97).

Saa skal Fredens Æra indfores, det forudsagte Millennium, i hvilket Kristus vil bo med Menneskene og vil regere paa Jorden som Herre og Konge.

Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal eder oplades.

3. Nephi 14: 7.

FRÅFALDET.

At Ældste *Nephi Jensen*.

Præsterne hader mere end nogen anden Klasse Mennesker Navnet Joseph Smith. Hvorfor skulde det være saaledes? Det er et interessant Spørgsmaal. De vil finde Svaret i de omfattende og indgribende Paastande, som Joseph Smith fremsatte. Profeten Joseph Smith erklærede dristigt, at han var blevet guddommelig kaldet til igen at oprette i Verden den sande Jesu Kristi Religion. Denne dristige Paastand forudsætter naturligvis, at det sande Kristi Evangelium var blevet taget bort fra Jorden. Den Idé og Tanke, at Kristi sande Evangelium ikke var i Verden ved Begyndelsen af det nitende Aarhundrede, vækker megen Forargelse hos Prætestanden, fordi det forudsætter, at de er uden guddommelig Myndighed, og at de ikke lærer det sande Evangelium.

Paastanden om, at der har været et fuldstændigt Frafald fra Kristi Evangelium, er meget ubehagelig for Nutidens Kristne. Erklæringen stottes imidlertid fuldt ud af Bibelens Profetier og den kristne Religions Historie.

Selv i det gamle Testaments Dage forudsaa Profeterne den aandelige Mørkheds Nat, som kom over Verden, efter at Jesus Kristus personlig havde administreret paa Jorden. Esajas erklærede med Profetens Røst: »Thi Landet er besmittet for dets Indbyggers Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, gjort den evige Pagt til intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde; derfor hensvinde de, som bo i Landet, og der blive faa Mennesker tilovers.« (Esajas 24: 5—7). Disse Ord er aabenbart profetiske. De henviser til Begivenheder, der fandt Sted efter Esajas' Tid. En Del af Profetien er endnu ikke blevet opfyldt. »Landets Indbyggere« er endnu ikke »hensvundet«. Endvidere kunde »det at gore den evige Pagt til intet« ikke have fundet Sted for efter Kristi Komme. For den »evige Pagt« er det »evige Evangelium«. Det blev oprettet paa Jorden i Tidernes Midte gennem Jesu Kristi personlige Administration. Den mosaiske Pagt var kun en midlertidig Pagt. Paulus fortæller os, at den var en »Tugtemester for at bringe os til Kristus«. I sit Brev til Hebræerne gør Paulus det meget klart, at »den evige Pagt« er Frelsens Evangelium. Han fortæller os, at »gennem den evige Pagts Blod« blev de Hellige »gjort fuldkomne i alt godt«. (Heb. 13: 20).

Esajas forudsaa, at den »evige Pagt« vilde blive brudt, og at Evangeliets Ordinancer vilde blive forandrede.

Apostlen Paulus forudsagde ogsaa meget klart, at de

Kristne vilde gaa bort fra Sandheden. I det første Kapitel af det andet Brev til Thessalonikerne taler han om Jesu Kristi herlige andet Komme. Han siger: »Og eder, som trænges, Hvile med os ved den Herres Jesu Aabenbarelse fra Himme-len med sin Krafts Engle, med Lueild, naar han tager Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke lyde vor Herres Jesu Evangelium, de, som jo skulle lide Straf, evig Undergang bort fra Herrens Ansigt og fra hans Vældes Herlighed, naar han kommer for paa hin Dag at herliggøres i sine hellige og beundres i alle dem, som have troet; thi troet blev vort Vidnesbyrd til eder.« (2. Thess. 1: 7—10).

Saa gaar han i det næste Kapitel over til at tale om de frygtelige Ting, som vilde ske for Kristi anden Tilkommelse. Han siger: »Lad ingen bedrage eder i nogen Maade, thi først maa jo Frafaldet komme og Syndens Menneske aabenbares, Fortabelsens Son, han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller Helligdom, saa at han sætter sig i Guds Tempel og udgiver sig selv for at være Gud.« (2. Thess. 2: 3—4).

»Frafaldet«, hvorom Paulus taler, var allerede blevet paa-begyndt i Pauli Tid. Paulus siger i Brevet til Galaterne: »Jeg undrer mig over, at I saa snart lade eder føre bort fra ham, som kaldte eder til Kristi Naade, hen til et anderledes Evan-gelium; hvilket dog ikke er et andet, men det er kun nogle, som forvirre eder og ville vende op og ned paa Kristi Evan-gelium.« (Gal. 1: 6—7). Judas bærer Vidnesbyrd om den samme sorgelige Sandhed: »Thi der har indsneget sig nogle Mennesker, om hvem det for længe siden er forud skrevet, at de vilde falde under denne Dom: Ugudelige, som misbruge vor Guds Naade til Uterlighed og fornægte vor eneste Hersker og Herre Jesus Kristus.« (Judas 4).

Den kristne Kirkes Historie yder det mest slaaende Bevis paa det fuldstændige Frafald fra den sande kristne Religion. Jesus Kristus gav, medens han vandrede her paa Jorden, Menneskenes Born Frelsens enkle Principper. Han lærte Tro paa Gud som den store Kraft, hvorigennem Mennesker kan opnaa alle aandelige Velsignelser. Han indprentede Vigtig-heden af sand Omvendelse som det Middel, hvorved Men-neskesjælen kunde renses. Han ordinerede Daab i Vandet ved Neddypning som Lydighedspagten og for Syndernes Forladelse. Han indstiftede Haandspaalæggelse, hvorved Vel-signelser blev givet de døbte.

I Løbet af mindre end fire Hundrede Aar efter den første Indforelse af Kristi Religion blev alle disse smukke Prin-cipper forandrede, og de hellige Ordinancer blev »for-andrede«, som Esajas forudsagde, de vilde blive. Flad og

taabelig Tro paa Relikvier og Billeder indtog Pladsen for den levende Tro paa den levende Gud. Det at gøre »Bod« kom i Stedet for virkelig Omvendelse. Det blev tilladt Overtrædere at foretage visse kunstige »Bods« handlinger i Stedet for at rense deres Hjerter for Synd. Bestænkelse blev benyttet i Stedet for Neddypelse som Daabsform. Daabsordinancen mistede sin oprindelige Betydning. Den foretoges nu, ikke for de individuelle Synders Forladelse, men for Adams Synd. Haandspaalæggelse ophørte med at være en Ordinance, gennem hvilken aandelige Velsignelser og Gaver overførtes paa de dødt.

Jesus Kristus oprettede en Kirke med Apostle og Profeter i Spidsen for den. I disse guddommeligt beskikkede Mænds Gerning blev den Helligaands Naadegaver aabenbarede. De blev ledet ved Inspiration. De modtog Aabenbaringer. De forudsagde fremtidige Begivenheder gennem den profetiske Gave. De udførte Mirakler. Men gennem Overtrædelse forsvandt denne Tingenes Orden. Profeter og Apostle blev afskaffet. Uinspirerede Mænd indtog deres Pladser. Aandens mirakulose Kraft ophørte med at manifestere sig i Kirken.

Den kristne Kirkes hele Historie viser, at de misledte Kristne virkelig »overtraadte Lovene«. De »forandrede« Ordinanceerne. De gjorde »den evige Pagt« til intet.

Frafaldet fra den sande kristne Religion var saa fuldstændig og universel, at lærde Teologer har baaret Vidnesbyrd om denne sorgelige, historiske Kendsgerning. John Wesley siger i sin 94. Prædiken, at Grunden til, at Gaverne ikke lænere findes i Kirken, »er fordi de flestes Kærlighed blev kold, og de Kristne var atter blevet Hedninger, og kun dode Former var tilbage.« Dr. Smith siger i sin Bibelordbog: »Vi maa ikke vente at se Kirken fra den hellige Skrift virkelig eksistere i sin Fuldkommenhed paa Jorden. Den kan ikke findes fuldkomment hverken i indsamlede Brudstykker af Kristendommen eller i endnu mindre Grad i et af disse Brudstykker.«

Dr. Adam Clark siger i sin Kommentar til det fjerde Kapitel til Efeserne: »Alle disse Embedsmænd og Gaver, der blev skænket dem, blev anset for nødvendige af Kirkens Overhoved. De samme Embedsmænd og Gaver er endnu nødvendige, og Gud giver dem, men de kender ikke deres Plads.«

Siden den store Verdenskrigs Udbrud er det blevet meget almindeligt at læse Bemærkninger om den kristne Religions Tilbagegang. L. P. Jacks, Redaktoren af »Hibbard Journal« og en af vore Dages største Lærde, udgav fornylig en lille Bog om »Den kristne Religions tabte Straaleglans«. Selve

denne Bogs Titel siger, at der har været »en Gaaen bort« fra det sande Evangelium. En Kritiker af den kristne Religion sagde under Krigen: »Kristendommen har fejlet.« Mr. G. K. Chesterton, en stor engelsk Skribent, svarede: »Kristendommen har ikke fejlet, den er blevet fundet vanskelig og er lagt til Side.« Pastor P. Gavan Duffy spørger beklagende: »Hvor er den gamle aandelige Kraft i Dag? Hvor-naar gik den tabt? Hvorfor blev den tabt? Hvorledes blev den tabt? Kan den igen findes?«

»Mormonismen« har et Svar paa alle Pastor Duffys ram-mende Spørgsmaal. »Den gamle aandelige Kraft« forsvandt fra denne Verden nogle faa Aarhundreder efter Kristi Kors-fæstelse. Den »blev tabt«, fordi de Kristne faldt i Overtrædelse og vendte sig fra Sandheden. Til Pastor Duffys Spørgsmaal, om den »Fortidens aandelige Kraft« igen kan findes, siger vi, at den er blevet »fundet«. Kristi sande Evangelium er blevet gengivet til Verden. En Kirke med Apostle og Profeter er blevet genoprettet. I denne Kirke findes den »gamle aande-lige Kraft« — Inspiration, Aabenbaring, Profeti, Dromme. Helbredelsesgaven og Tungemaalsgaven.

»Den kristne Religions tabte Lys« er blevet gengivet. Den mægtige Tro, som Jesus lærte, er paany blevet tændt i Mænds og Kvinders Hjerter. Gennem denne levende Tros Kraft er Evangeliets Herlighed og Kraft kommet tilbage til Verden.

PRÆSTEDØMMET.

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR DECEMBER.

Præstedømmet er en af de vidunderligste Gaver, vi kan komme i Besiddelse af, og derfor burde vi bruge det med Omhu. Vi kan ikke ringeagte Præstedømmet, uden at det medfører Følger for os.

De Mænd, der er i Besiddelse af Præstedømmet, skulde være Ledere, og Ledere er Mennesker, som man kan se op til. Præstedømmet burde ikke alene bruges i Kirken til de for-skellige Ordinancer, men fuldt ud lige saa meget i Hjemmet. Et Hjem, hvor Mand og Hustru forstaar Præstedømmets Værdi, vil være lykkeligt og harmonisk. I alle Sidste Dages Helliges Hjem burde den fælles Kærlighed og Lykke være fremherskende. Lad os to Gange om Dagen samles i Familie-bon, lad os velsigne Maden; hvis dette følges, vil lidt efter lidt Hjemmet omdannes til et Glædens Sted for alle Medlemmer af Familien. Der er mange Eksempler paa dette i Kirken.

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:
Holger M. Larsen

Redaktionssekretær og Translatør:
Orson B. West

DANS OG KIRKEN.

»Hvad næst?« Dette Spørgsmaal stilles undertiden af Mennesker baade indenfor og udenfor Kirken i Kritik af, hvad de paastaar er en upassende Forandring i Kirkens Praksis eller Disciplin. Det er blevet stillet med Hensyn til »Dans«, en Aktivitet, der udgor en Del af det fuldstændige Ungdomsforeningsprogram. Nogle af vore Kritikere betragter Dans som Synd og derfor noget, som skulde undgaas af alle rent-tænkende Mennesker. Denne Anskuelse var almindelig for mange Aar siden i Amerika hos gudfrygtige Medlemmer af næsten alle protestantiske Kirker.

Men fra den tidligste Tid i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har Dans været en Yndlingsadspredelse, især blandt de unge. Og vor Kirke betragter ikke og har aldrig betragtet Dans, naar den udføres paa rette Maade, som Synd. Naturligvis er der forskellige Former for Dans, der er vulgære og syndige i deres Tendens. Saadanne Former har Kirken aldrig billiget eller tolereret i Sale, der er under dens Kontrol. Endvidere kan de Former for Dans, der taales, udføres paa en Maade, som er lav, raa og usommelig. Kirken er en Modstander af disse Former.

Enhver Form for Dans eller Dansekostume, som har til Hensigt at ægge de seksuelle Lidenskaber, er Synd og skulde derfor fordømmes. Dansestillinger, der bringer de dansende i tæt legemlig Berøring, er upassende og kan ikke tolereres af Sidste Dages Hellige.

Men der er mange Former for Dans — Kotilloner, Menuetter, Folkedanse, »Rund«danse, som, naar de dances paa rette Maade, er fornøjelige og smukke og derfor tillades af Kirken — ja, der undervises endog i dem paa Steder, der staar under Kirkens Kontrol. Men det er kun den rigtige Form for Dans, som Ungdomsforeningerne stræber efter.

Nej, i sig selv er korrekt og rigtig Form for Dans ikke syndigt i Kirkens Øjne. Men næsten alt godt kan gores til noget daarligt. Overdrivelser af enhver Art — at spise for

meget og at arbejde for meget er for Eksempel af det onde. Fint og godt Kød er en god Føde, men at spise for meget af det, er daarligt. Herren fortæller os i Visdomsordet, at Kød skulde nydes »sparsomt«. Sukker er en nærende, let fordøjelig Føde, men et for stærkt Forbrug deraf frembringer skadelige Virkninger.

Maadeholdenhed i alle Ting — Spisning, Arbejde, Sovn, Spil, Dans etc. — skulde karakterisere enhver Sidste Dages Hellig. Og i hvert eneste Tilfælde burde Urenlighed, Simpelt og alle Former for Aktiviteter, der giver Anledning til upassende seksuel Tilnærmelse, bandlyses.

Disse Former for Dans, der har saadanne Virkninger, skulde ikke tolereres. Men Rekreation i Ordets egentlige Betydning er nødvendig for Individets normale Udvikling og Velbefindende — saaledes fortæller Nutidens videnskabelige Eksperter os. Og Kirken har altid begunstiget og prøvet paa at sørge for sund Rekreation. Det blev gjort i Kirkens tidligste Historie, mange Aar før Videnskaben lærte om Nødvendigheden af Rekreation for det normale Menneske. Heri ligger et Bevis for den Guddommelighed, der har inspireret og ledet Kirkens Ledere lige fra Begyndelsen.

I de tidligste Dage blev den sjælsrørende Salme »Kom, Hellige« sunget omkring et Lejrbaal under den lange, trættende Rejse af mange Selskaber af Sidste Dages Hellige paa deres 1000 Mil lange Vandring over »Sletterne« fra Missouri Floden til Saltsodalene.

Men det at synge Salmer var kun een af de forskellige Adspredelser, som disse loyale, gudhengivne Mennesker tilod sig. Dansen om Lejrbaalet var meget almindelig. Musik, Sang, Dans — alle disse Ting var mægtige Faktorer, naar det gjaldt om at opmuntre de taalmodige Vandrere paa deres langsomme og trættende Rejse. Hvem kan maale den gavnlige Indflydelse, som Dansen havde paa disse trofaste Sidste Dages Helliges moralske Kraft? Og til at begynde med, da de Hellige var i Bjergregionerne, var Dans en af deres Hovedadspredelser.

Ja, Dans har altid været en af de gode og sunde Fornøjelser iblandt Sidste Dages Hellige. Men ligesom alt andet godt kan Dans gores til en Synd af den urene og syndige. Vi burde vælge det gode og sky det onde.

Joseph F. Merrill.

Derfor, alt, hvad I ville, at Menneskene skulle gøre mod eder, det gøre I ogsaa mod dem.

3. Nephi 14: 12.

DEN NORSKE MISJON.

HOSTKONFERANSE I BERGENS DISTRIKT

Hellige og venner i Bergens distrikt mottas til en distriktskonferanse, som tok sin begynnelse lordag den 7de oktober 1933. Motet begynte kl. 8 under presidium og ledelse av distriktspresident Evan L. Christiansen. Tilstede var misjonspresident Milton H. Knudsen og hustru, Vivian C. Knudsen, eldstene Earl Richards, Arthur Ridd, Samuel F. Nelson og Joseph A. Gundersen, nuværende president av Oslo distrikt. Motet åpnedes med musikk av orkestret under ledelse av Åge Nilsen og sang av koret. Bønn av br. Oluf K. Karlsen. Sang av koret. Hver av hjelpeorganisasjonene gav en demonstrasjon av de ting, de lærte. Hildur Fluge og Åge Nilsen utførte en musikkstykk. Br. Ragnhald Berg av Stavanger gren bar sitt vidnesbyrd og omtalte prestedommes makt. Misjonspresident Knudsen talte over: »Vår timelige og åndelige frelse«, hvorefter koret sang. Takksigelse av br. Ivar Floisand. Tilstede var 89.

Et møte for distriktets samlede prestedomme blev avholdt søndag morgen, 8de okt. kl. 9. Motet var under presidium og ledelse av distriktspresident Evan L. Christiansen. Det åpnedes med sangen »Kom alle i Guds menn«. Bønn av forstander Johan Sætrum. President Christiansen forklarte betydningen ved å holde prestedommet. Misjonspresident Knudsen omtalte kjærlighet i hjemmet og våre omgivelser. Uten kjærlighet er ikke prestedommet noget. Vi må leve slik, at Herrens ånd alltid måtte være hos oss til kraft og veiledning. Der er ikke gitt en gave til nogen, uten at de arbeider for den. Motet sluttet med sangen »Atter kraftig saltes jorden«. Takksigelse av br. Håkon Jensen.

Under søndagsskolens møte, der blev åpnet ved Bergens grens søndagsskole og derefter overlatt til distriktspresidenten, talte eldste Samuel F. Nelson om »Frafaldet« og eldste Earl Richards talte om »Evangeliets gjengivelse«.

Funksjonærmøte blev avholdt kl. 12:30. Misjonspresident Knudsen omtalt kirkens organisasjoner som støtte og hjelp for medlemmenes timelige og åndelige velferd. Han ønsket, at organisasjonene skulde arbeide således, som de arbeidet i stavene; forklarte det genealogiske arbeide og søndagsskolens betydning. Eldste Joseph A. Gundersen omtalte ungdomsforeningens arbeide, og str. Vivian C. Knudsen forklarte den kvindelige hjelpeforenings arbeide.

Offentlig aftenmøte blev avholdt kl. 7, under presidium og ledelse av distriktspresident Evan L. Christiansen. Den åpnedes med musikk av brødrene Anton Andersen og Åge

Nilsen og soster Solveig Berentsen, hvorefter koret sang »Hvad skal jeg ofre«. Bonn av broder Håkon Jensen. Koret sang »Jubital«. Distriktspresident Christiansen foreslo til opholdelse i tro og bonn kirkens generalautoriteter, den europeiske misjon, den norske misjon og distriktets autoriteter. Alt blev enstemmig vedtatt. Han bar derefter sitt vidnesbyrd om evangeliet. Eldste Joseph A. Gundersen talte om »Evangeliets Sannhet«. Koret sang til avveksling »Å Herre, vær hos mig«. Eldste Arthur Ridd talte over »De forste prinsipper«. Str. Knudsen talte om »Velsignelsen ved å holde Guds love«. Til avveksling sang eldste Earl Richards en solo med musikk av str. Solveig Berentzen og Åge Nilsen. Misjonspresident Milton H. Knudsen talte om »Evangeliets gjengivelse«. Tilslutt sang koret »Så sikker en grunnvoll«. Takksigelse ved forstander Johan Sætrum. Tilstede var ca. 160.

Straks efter mote var følgende søskende beskikket til lokal-misjonærer: Str. Hjordis Fluge, Ruth Berentzen, Martha Bjørndal, Gerd Hansen, Dagny Ingebrigtsen, Anne Fluge, Else Karlsen og br. Knut Odland og Oluf K. Karlsen.

Mandag morgen blev avholdt et misjonærmote med følgende tilstede: Misjonspresident Milton H. Knudsen, soster Vivian C. Knudsen, distriktspresident Evan L. Christiansen, eldstene Earl Richards, Samuel F. Nelson, Artvhur C. Ridd og Joseph A. Gundersen, nuværende president av Oslo distrikt.

Mandag aften blev avholdt en i alle dele vellykket fest, arrangert av kvinneforeningen i Bergens gren.

Evan L. Christiansen,
Distriktspresident.

SØNDAGSSKOLEN

MEDDELELSE TIL SØNDAGSSKOLERNE.

Da Søndagene den 24. og 31. December falder henholdsvis paa Juleaften og Nytaarsaften, vil der ikke være nogen Lektie for Borneklasserne disse to Søndage. Der vil komme nærmere Instruksler angaaende disse to Søndage fra de to Missioners Hovedbestyrelser.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

10. December.

BYGNINGEN AF TEMPLET.

I sit fjerde Regeringsaar begyndte Salomon at bygge Templet. For denne Tid havde Salomon fra Begyndelsen af

sin Regering fortsat de Forberedelser, som David havde paa-begyndt. Han samlede Sten, Tommer og Jern fra nær og fjern. Davids gamle Forbundsfælle, Kong Hiram, indgik i et Venskab med Salomon og sendte mange af sine dygtigste Arbejdere til Jerusalem. Til Gengæld sendte Salomon Korn, Vin og Olie til Tyrus. Cedertræerne paa Libanons Bjerge blev hugget om og lavet om til Planker og Bjælker. Ligeledes blev Sten tilhuggede og bragt ned til Jerusalem.

Templet blev bygget i Overensstemmelse med den Plan, som David havde efterladt. Fundamenteringen blev lavet af store Sten, begravet dybt i Jorden. Den egentlige Bygning var to Etager høj og endte i hvide Sten. Foran var der en Sojlegang. Der var et Taarn paa Forsiden af Bygningen. Taget var lavet af Cederplanker, og det indvendige var beklædt med Cederbrædder. Alt var prydet med smukt Billedskærerarbejde, og i en Del af det var der indlagt Guld.

Templets Indre var delt i to Sale. Den inderste af disse blev kaldt »Det Allerehelligste«. Deri fandtes Pagtens Ark. Arken var det helligste af alle Ting i Tabernaklet eller Templet. Arken var en Kiste. Du husker, at Gud gjorde en Pagt med Israels Born paa Sinai og gav dem Stentavlerne. Disse Stentavler blev lagt indeni Arken eller Kisten (se 1. Kongernes Bog 8: 9). Arken var baade indvendig og udvendig beklædt med Guld. Den var næsten fire Fod lang og omtrent $2\frac{1}{4}$ Fod høj og bred. For at man lettere kunde bære den, var der anbragt fire Guldringe, to paa hver Side, hvorigennem man stak Stokke, saa at de dannede Haandtag. Arkens Laag eller Dæksel kaldtes Naadestolen, og paa hver Ende af den knælede to Guld-Keruber eller Engle med udbredte Vinger; betegnende at mellem dem havde Herren Forbindelse med sine Skabninger. »Hvor Arken var, var Gud,« var et Sigende mellem det fordums Israel. Ypperstepræsten stænkede engang hvert Aar Blod paa denne Naadestol som en Forsoning for sine egne og Folkets Synder. Det var paa Grund af denne Ceremoni, at Arken blev anset for at være det helligste af alle Ting.

Fra Sinai blev Arken baaret af Præsterne under en Purpurrhimmel foran Israels Skarer. Med den gik de over Jordas Flod og gik i Lejr ved Gilgal. Den blev dernæst ført til Shiloh og derfra til Israeliternes Lejr ved Ebenezer. Medens de var der, blev Pagtens Ark under et Slag med Filisterne erobret fra dem og anbragt i et af Filisternes Templer. Filisterne beholdt den i syv Maaneder, men hvor som helst den blev ført hen, syntes Ulykker at følge den. Ifølge Beretningen gav Filisterne Skylden for disse Ulykker til den Kendsgerning, at Arken var i deres Nærværelse; derfor lagde de

den — for at blive fri for den — paa en Vogn, der blev trukket af to hvide Koer, som ikke for havde været spændt sammen, og paa denne Maade kom den til Bethshemesh og i Hænderne paa Israeliterne. Af dem blev den ført til Abinadabs Hus, hvor den blev i tyve Aar. Fra Kirjath-jearim blev den af Kong David ført til Jerusalem.

Tværs over Indgangen mellem det Allerhelligste og den anden Sal hang der et Forhæng af blaat, purpur og skarlagensrodt, lavet af fint Linned. I det Allerhelligste stod der to Engle, skaaret ud af Guld, og omtrent femten Fod høje med Vingerne spredt ud, saa at den højre rørte Væggen paa den ene Side og den venstre Væggen paa den anden Side, og de andre Vinger berørte hinanden og dækkede Arken, som var anbragt nedenfor disse Statuer.

I den anden Sal stod Røgelsesalteret og mange Lystager, hvoraf den ene altid holdtes tændt. I dette Værelse fandtes ogsaa Bordene for Ofrene og Brødene.

I Gaarden foran Templet stod Alteret, hvorpaa Ofrene blev ofret. Og der var ogsaa et stort Basin der, ja saa stort, at det blev kaldt et »stobt Hav«. Det hvilede paa tolv Okser.

Det tog syv Aar for at bygge Templet. Da det var færdigt, beordrede Salomon, at alle Israeliterne skulde samles i Jerusalem til Indvielsen og for at overvære Arkens Flytning til Templet.

Salomon knælede foran Templet og bad til Gud om at velsigne Israels Børn og om at modtage Ofrene og at høre de Bonner, som skulde ofres i Templet. Salomon formanede ogsaa Folket til at adlyde Moselovene. Gud antog Templet og sendte mange Tegn til Folket.

Spørgsmaal.

1. Læs 1. Kongernes Bog 10: 23. Fortæl noget om Salomons Rigdom.
2. Fortæl Beretningen om Dronningen af Seba.
3. I Forbindelse med Beretningen om Salomons senere Liv, læs hans Ordsprog i Ordsprogene 15: 16. Fulgte Salomon sin egen Advarsel?
4. Hvis Salomon skal tages som en Mønsterkonge ved Begyndelse af hans Regering, vis hvorfor han horte op med at være det ved Slutningen.
5. Hvor længe tog det for at bygge Templet? I hvilket Regeringsaar blev det paabegyndt?
6. Tror du, at Markus 10: 25 kunde anvendes paa Salomon?
7. Foruden Templet byggede Salomon mange andre store Ting. Fortæl, hvad det var. Se 1. Kongerne 7: 1—32, 9: 15, 17—19, 9: 26—28, 10: 11—12; Nehemias Bog 6: 15.

8. Se paa nogle af Salomons Skrivelser i Bibelen. Se Ordsprogene 1: 1; Prædikerens Bog 1: 1; Salomons Sang 1: 1.

17. December.

JONAS.

Med Undtagelse af Jonas Bog tager alle Profeternes Boger, som vi indtil nu har studeret, deres Navn fra Forfatterne af dem. Eller hvis det ikke er Tilfældet, antages Bogerne enten at være de Mænds skrevne eller talte Ord, hvis Navn de bærer. Dette er ikke Tilfældet med Jonas Bog. Bogen er om Profeten Jonas. Deri er, ser du, en stor Forskel. Jonas Bog er en Bog med en Helt. Det er mere af en Fortælling end de andre Profeters Boger. Og sandsynligvis er den paa Grund af dette Forhold saa meget som noget andet blevet den Bog i Bibelen, som det kun synes en meget lille Synd, dersom vi faar os en god Latter af den. Balaams Æsel og Jonas Hval er blevet gjort til Genstand for mangen en letsindig Bemærkning. »At være en Jonas« er et Udtryk, der forstaas i ethvert Sprog, som Bibelen læses paa. Der er en vis Kraft deri, fordi det i det mindste viser os, at naar vi siger, Jonas Bog er en Bog med en Helt, har Jonas og ikke Hvalen Krav paa denne Udmærkelse. Og det er passende, at vi giver Jonas Prædikatet: en Helt. For Bogen fortæller os kun meget lidt om en Hval eller om nogen anden stor Fisk, men den fortæller os en hel Del om et Menneske, som kan betegnes som den menneskeligste af Profeterne, og den giver os et af Bibelens mest fortræffelige Bidrag til at forstaa vor himmelske Faders Natur og Storrelsen af Menneskets Opfattelse af Gud.

Det er af denne Grund, at Folk, der studerer Bibelen, giver Jonas Bog en saa ophøjet Stilling. »Dog et andet stort Budskab havde Profeterne, og dermed vil vort Studium være til Ende.« Var den gamle Drom om Jerusalem som Jehovas By praktisk? Var det ikke uundgaaeligt, at den Tid skulde komme, da Profeterne kunde se, at dersom Jehova havde skabt alle Mennesker, maa han være interesseret i alle Mennesker, hvilken Race de end tilhører, eller hvor de end befinder sig? Navnet paa den Profet, som tilføjede denne sidste Note til den vidunderlige Opfattelse af Gud, opbygget Trin for Trin af hans Forgængere, kender vi ikke. Det kommer til os, lært i en Række Fortællinger, hver en bestemt Lignelse, men klyngende sig til Navnet Jehova, en af Israels første Profeter. Jonas fremstilles som en Profet, der af Jehova udsendes med et Advarselsbudskab til en slet og ond By, Ninive. Jonas mener — med sit snæversynede Begreb om Gud — at

han kan undslippe ham ved at fly fra Palæstina og hans ubehagelige Arbejde paa samme Tid. (Chamberlains »De hebraiske Profeter«.)

Læs omhyggeligt Jonas Erfaring paa Skibet, der var bestemt for Tharsis. Læg Mærke til, hvorledes Fortællingen lægger Vægt paa de hedenske Somænds ægte og loyale Hengivenhed i Modsætning til Jonas Opførsel. For Judaismen eller Jodedommen kan blive en verdensomspændende Religion, maa Jehova, dens Gud, gores universel, og Jordens Folk maa være velkomne som Brødre sammen med Israel i Tilbedelsen og Dyrkelsen af denne universelle Gud. Forvandlingerne af Opfattelsen af Gud og Nedbrydningen af det snævre eller andre Folks Stammehad er de store Temaer, der behandles i Jonas Bog. Undervisning i Lydighed, Kærlighed til Næsten, Villighed til at adlyde Guds større Visdom, selv om det betyder en tilsyneladende Nægtelse af ens egne Ord og Betydning, Medlidenhed findes i Jonas Bog. At Omvendelse er for alle, at andre — selv om de ikke er som os — er værdige til Guds Naade og Bevaagenhed og mange andre er de Lærdomme, vi kan hente fra Beretningen om Jonas. Hvor kan vi spørge, finder vi mere af Storheden i Guds store Plan i saa lille en Plads, som vi finder i Jonas? Hvor ellers kan vi i hele det gamle Testamente finde Jesu Evangeliums ædle Sætninger, som vi har det i Verden i Dag, undtagen i denne Jonas Bog, at Gud, dersom han er Skaberen af hele Verden, ogsaa maa være Gud og Fader til hele Verden. Og saa hvis han er det, at alle Mennesker i hans kærlige, venlige og faderlige Hjerter er lige, og eftersom de lærer at vandre efter hans Bud, er de antagelige for ham. Jonas var meget forud for sin Tid. Han vidste ved Slutningen af sine Erfaringer, at kun faa i Dag synes at paaskønne noget. At Guds udvalgte er de, der vælger at være Guds Tjenere, ikke blot de, der tilhører Nationens Familier og Stammer, som Gud har velsignet med større Privilegier, fyldigere Aabenbaring og mere inspirerede Vidner.

Spørgsmaal.

1. Hvor var Ninive? Hvorfor vilde en Profet eller Missionær kun modvilligt paatage sig en saadan Mission?
2. Hvad menes der med Vendingen »Stammegud«? Illustrer det ved at give Eksempler paa Guder eller Ting, som de findes blandt primitive Folk.
3. Læs og forklar denne Sætning: »Deres Guder ere Bjergenes Guder, derfor ere de stærkere end vi; men lader os stride mod dem paa det jævne Land; hvad gælder det, om vi ikke skulde blive stærkere end de.« (1. Kongernes Bog 20: 23).

4. Hvor var Tharsis? Hvad er det moderne Navn for Joppe? Hvor er den?
5. Betragt Jonas Bog blot som en Fortælling. Er de historiske og geografiske Ting sande? Sejlede der Skibe fra Joppe til Tharsis?
6. Hvilke Lærdomme kan man drage fra Studiet af Jonas Bog?
7. Diskuter Jonas 4: 10—11.
8. Diskuter Mathæus 12: 40.
9. Læs Apostlenes Gerninger 10: 1—18: Hvad gives i Almindelighed som Betydningen af Peters Syn? Sammenlign Lærdommen, der kan drages af Peters Syn, med den, der vandtes af Jonas i hans Forsøg paa at flygte fra Gud.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

10. December.

I Dag skal vi se, hvor dygtige I er til at huske det, I har lært de sidste Søndage. Der er jo ingen Fornøjelse ved det, dersom I glemmer det lige saa hurtigt, som I har lært det.

1. Hvem var de vise Mænd?
2. Hvorfor flygtede Josef og Maria til Ægypten?
3. Hvem var Zakarias og Elisabeth?
4. Besøgte Jesus ofte Templet, da han var i Jerusalem?
5. Hvem var Johannes den Dober? Hvorfor kaldte Folk ham »Doberen«?
6. Kendte Johannes Jesus, da han saa ham?
7. Hvad lærer vi om Jesus, da han blev fristet af Djævelen?
8. Lever Djævelen i Dag? Hvem vil hjælpe os i vor Kamp mod ham?

17. December.

Der findes ikke nogen regulær Lektie for denne Søndag, men vi haaber, at Lærerinderne vil gore alt for at gore Klassen saa interessant for Børnene som muligt. Da det næste Søndag er Juleaften, benyt da en Del af Tiden til at fortælle om Jesu Fødsel eller læs en eller anden Fortælling for Børnene.

Af deres Frugter skulle I kende dem. — 3. Nephi 14: 16.

I GUDS NAVN, AMEN!*

Vi tror, at en Mand for at være berettiget til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinancer maa kaldes dertil ved Inspiration fra Gud og ordineres ved Haandspaalæggelse af dem, som selv er bemyndiget af Gud. (5. Trosartikel).

Vi har set, at visse Ordinancer, der er foreskrevet af vor Herre Jesus Kristus, er uundværlige for at opnaa en Frelse. Uden Daab med Vand og Meddelelse af den Helligaand ved Haandspaalæggelse kan intet Menneske komme ind i Guds Rige, for saaledes har Herren sagt, og det attesterer Skriften ogsaa.

Den ydre Form, Metode eller Virkemaade i hvert af disse hellige og langtrækkende Ritualer er bemærkelsesværdigt ligefremme. Saa vidt som den fysiske Fremgangsmaade angaar kan enhver Mand med almindelig Begavelse lære at udføre Ceremonien, og det blot med nogle faa Minutters mundtlig Vejledning eller ved Læsning. Det samme kan siges om mange Ordinancer, der er foreskrevet i menneskelige Institutioner. Man kan hurtigt huske og lære paa virkningsfuld Maade at sige de Ord, hvorved en Universitetsgrad bliver overdraget den dygtige Student, Formlen hvorved Mand og Kvinde forenes i Ægteskabets Baand eller den retslige Dom, hvorved en Arrestant frigives og en anden dømmes.

Men som enhver véd, for at gøre Ytringen eller Udtalelsen effektiv, maa han, der taler, være i Besiddelse af særlig Myndighed, uden hvilken hans Forudsætning til at handle officielt vilde være en Fornærmelse, der var hjemfaldet til Straf under den verdslige Lov. Skulde der lægges mindre Vægt paa Konsekvens og Fornuft i guddommelige Sager end i dødeliges Affærer?

Helbredelseshandlingen overfor de syge i Jesu Kristi Kirke er en af de aandelige Gaver, der findes i Kirken. De fordums Apostle administrerede saaledes og med en saadan Kraft, at Sygdom blev standset og onde Aander blev uddrevet. Visse omstrefjende Jøder forsøgte engang at efterligne Paulus i hans autoritative Funktioner, og blandt dem var Ypperstepræsten Sceuas syv Sønner. (Se Ap. Gern. 19: 11—18). Disse onde og anmassende Mænd paatog sig at administrere til en besat, Mænd der var uden Myndighed og Magt og udtalte højtideligt Ordene: »Vi besværger eder ved den Jesus« og saa for at fremlægge uden for al Tvivl det Navn, ved hvilket de gudsbespotteligt forsøgte at tale, tilføjede »som Paulus prædiker«. Men den onde Aand i Mennesket lo og foragtede

* Lektie for Præstedømmet, anden Uge i December.

dem og raabte højt med Spot: »Jesus kender jeg, og om Paulus véd jeg, men I, hvem er I?«

Apostlene, der havde været med Jesus i Kodet, var blevet ordineret af ham til det hellige Præstedømme; og Paulus, der senere blev kaldet til præstelig Gerning, blev ordineret ved Haandspaalæggelse af dem, der havde Myndighed. (Ap. Gern. 13: 2—4). Selv de onde Aander anerkendte deres Myndighed, som de tidligere havde anerkendt Kristus »Jesus, du den højeste Guds Son.« (Se Mark. 5? 7). Men for de omstrejfende Hyklere var der Foragt og Ydmygelse.

Og hvad med Hensyn til den virkningsfulde Lærdom, der lærtes ved Troldmanden Simons Erfaring? (S Ap. Gern. 8: 18—24). Han forundrede sig over den Magt, der demonstreredes gennem Apostlene; for de døbte troende, paa hvem de lagde deres Hænder, kom i Besiddelse af den Helligaand, og de modtog Manifestationer paa aandelig Begavelse. Med Sjælen, Hjertet og Sindet formørket af Synd søgte Simon at købe for Penge den Magt, som kun Kaldet fra Gud kunde give: »Men Peter sagde til ham: Gid dit Sølv maa gaa til Grunde tilligemed dig, fordi du mente at kunne erhverve Guds Gave for Penge. Du har ikke Del eller Lød i dette Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for Gud. Omvend dig derfor fra denne din Ondskab og bed Herren, om dog dit Hjertes Paafund maa forlades dig. Thi jeg ser, at du er stedt i Bitterheds Galde og Uretfærdigheds Lænke.« (Ap. Gern. 8: 20—23).

Myndigheden til at prædike Guds Ord og administrere guddommelige Ordinancer gennem Iklædning af det hellige Præstedømme overgaar langt alt, hvad Mennesket kan meddele og skænke. Medens Israel levede under Loven, berøvet det aandelige Lys' Fylde, saadan som Evangeliet alene kan give, aabenbarede Jehova gentagne Gange sin retfærdige Nidkærlighed eller retfærdige Maal paa sine udvalgte Tjeneres Vegne og mod alle, der foregav at ville paatage sig selv Myndighed. Læs Beretningen om den onde Kora og hans Fæller i deres Forsøg paa at virke i et præsteligt Embede (4. Mosebog); overvej Saul, Israels Konges Forkastelse, som forsaa sig ved at paatage sig at udføre Herrens Profets Arbejde (1. Sam. 13: 8—14). Og tænk paa Kong Ussia, der døde som en udstødt og en spedalsk, gennem Straffen for at have paataget sig at handle uden præstelig Ordination. (2. Kronik. Bog 26).

Ved Oprettelsen af Kirken blandt de fordums Amerikanere var Herren særlig bestemt med at give visse Mænd Myndighed til at dobe, til at give Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, til at administrere Brødets og Vinens Sakramente og paa anden Maade at handle i Ordinancer, hen-

hørende til det hellige Præstedømme. Ved personlig Ordination iklædte Herren sine udvalgte Tjenere med Myndighed til at handle i hans Navn. (Mormons Bog, 3. Nephi 11: 21, 22; 12: 1, 2; 18: 5).

Saaledes maa ogsaa nu om Dage Myndighed til at handle i Evangeliets frelsende Ordinancer gives af Gud, ikke paa taget af Mennesket. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige proklamerer til Verden, at det hellige Præstedømme, der er Myndigheden til at handle i Guds Navn, er blevet gengivet til Jorden i disse de sidste Dage ved direkte Aabenbaring fra Himmelen og ved Englebetjening til Profeten Joseph Smith. Kaldets paatrængende Vigtighed fremsættes saaledes i følgende Aabenbaring:

»Og en Advarselsrøst skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage. Og de skulle gaa ud, og ingen skal forhindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem at gaa. . . . Derfor lyder Herrens Røst til Jordens Ender, saa at alle kunne høre, som ville høre: Bereder eder! bereder eder for det, som skal komme; thi Herren er nær. . . . Thi jeg, Herren, kan ikke se paa Synd med den ringeste Eftergivenhed. Ikke destomindre, den, som omvender sig og efterkommer Herrens Befalinger, skal tilgives.« (Pagtens Bog 1).

Spørgsmaal.

1. Hvis man huskede en kirkelig Ordiances Ord eller Form udenad, er man da officielt kvalificeret til at udføre denne Ordinance? Hvad mere er nødvendigt for at udføre Ordinance?
2. Er det ondes Magt altid underkastet Præstedømmet? Hvorfor?
3. Vil et Menneskes Præstedømme være af evig Natur, eller er det blot givet for en bestemt Tidsperiode?
4. Hvad er den »største Gave«, som det dødelige Menneske kan faa?
5. Gennem hvem fik det amerikanske Fastlands tidligste Beboere først Præstedømmet?

Den, som ikke altid kan være en Helt, kan i det mindste være en Mand. Goethe.

Hav Sky for Synden, frygt din Gud, din Tunge hold i Tømme, at du dit hele Levned ud hans Navn maa ret berømme.

Giv mig en Blomst, mens jeg lever, og Øjet kan frydes derved! Mit Øje ej skuer de Blomster, du lægger paa Kisten ned.

DEFINITION AF ET HJEM.

Et londonsk Tidsskrift stillede det Spørgsmaal: »Hvad er et Hjem?« Syv af Svarene, som Redaktoren kaldte »Perler«, blev udvalgt og offentliggjort og er som følger:

»Et Hjem — En Verden, hvor Strid er udenfor, en Verden, hvor Kærlighed er indenfor.«

»Et Hjem — Det Sted, hvor de smaa er store og de store smaa.«

»Et Hjem — Faderens Kongerige, Moderens Verden og Barnets Paradis.«

»Et Hjem — Midtpunktet for vor Kærlighed og Æmhed, hvorom vort Hjertes bedste Ønsker samler sig.«

»Et Hjem — Det Sted, hvor vore Mavner faar tre gode Maaltider om Dagen og vore Hjerter Tusinde.«

»Et Hjem — Det eneste Sted paa Jorden, hvor Menneskehedens Fejl og Fejlgreb er skjult under Kærlighedens og Barmhjertighedens vidunderlige Kappe.«

»Et Hjem — Det Sted, hvor vi giver mest ondt af os og bliver behandlet bedst.«

Dersom andre ikke gør os Glæde, lad da os gøre dem Glæde, det er jo ogsaa en Glæde, og den kan ingen tage fra os.

Rolighedens Tider er den farligste Forfølgelse for de Kristne. Origenes.

Arbejde er en herlig Modgift mod Syndens Smitte. Det er Fader til mange Dyder ligesom Lediggang til alle Laster. Baustain.

INDHOLD:

Et Svar paa Bøn.....	529	Den Norske Misjon.....	542
Herrens Komme.....	534	Søndagsskolen.....	543
Frafaldet.....	536	Lektier for Børneklasser..	543
Præstedømmet.....	539	I Guds Navn, Amen!.....	549
Redaktionelt.....	540	Definition af et Hjem.....	552

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.